

א' אברהם
2
Slovitchnik

1

702

ויהי בנסע
הארץ ויאמר משה קבוצה יהוה ויפלו איבך וינסו
משנאיך מפניך ובנחה יאמר שוב יהוה
רבבות אלפי ישראל

2)

רש"י
ויהי בנסע הארון - עשה לו סמניות מלפניו
ומלאחריו, לומר שאין זה מקומו. ולמה

במדבר פרק'
(לה) ויהי בנסע הארון ויאמר משה קבוצה יקנך
ויפצו איבך וינסו משנאיך מפניך: (לו) ובנחה
יאמר שוב יקנך רבבות אלפי ישראל:

3)

29 מסעי בני ישראל לצבאתם ויפיעו: ם ויאמר
משה לחבב בן-רעואל המדיני חתן משה נסעים ו
אנחנו אל-המקוב אשר אמר יהוה אתו אתן לכם לכה
30 אתנו והטבנו לך כיהוה דבר טוב על-ישראל: ויאמר

[65. Chovev]

29 Moses said to his* father-in-law,* Chovev son of Reuel* the Midianite, "We are now on our way to the place that God promised to give us." Come with us and we will let you share the benefit of all the good things* that God has promised Israel."

4)

עליהם יומם בנסעם מדמתנה: ן ויהי בנסע
הארץ ויאמר משה קבוצה ויהוה ויפצו איבך וינסו
משנאיך מפניך: ובנחה יאמר שוב יהוה רבבות
אלפי ישראל: ן
ויהי העם כמתאננים רע באוני יהוה וישמע יהוה ויחר
אפו ותבער-בם אש יהוה ותאכל בקצה המתנה:
ויצעק העם אל-משה ויתפלל משה אל-יהוה ותשקע
האש: ויקרא שם-המקום ההוא תבערה פריבערה בם
אש יהוה: והאספסף אשר בקרב התאו תאו וישבו
ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר: וכרנו
את-הדנה אשר-נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת
האכשחים ואת-החציר ואת-הבצלים ואת-השומים:

המב"

ויהי בנסוע הארון - עשה לו סימן מלפניו ומלאחריו לומר שאין זה מקומו. ולמה כתב כאן, כדי להפסיק בין פורענות לפורענות, כדאיתא בכל כתבי הקדש (שבת קטז א), לשון רש"י. ולא פירש לנו הרב מה הפורענות הזו שהוצרך להפסיק בה, כי לא נזכר כאן בכתוב פורענות קודם ויהי בנסוע הארון. ולשון הגמרא שם, פורענות שנייה ויהי העם כמתאוננים (להלן יא א), פורענות ראשונה דכתיב ויסעו מהר ה' (פסוק לג), ואמר רבי חנינא מלמד שסרו מאחרי ה'. וכתב הרב בפירושו שם, בתוך שלשת ימים למסעם התאו ותאוה האספסוף להתרעם על הבשר כדי למרוד בה'. ואלו דברי תימה, שהרי פורענות ויהי העם כמתאוננים כתובה ראשונה ושל תאוה שניה, ושתייהן סמוכות. אולי סבר הרב שנכתבו שלא כסדרן, רמז על הראשונה באמרו "מהר ה'", כי שמא מעת נסעם חשבו לעשות כן, והפסיק וכתב את השנייה ואחר כך חזר לראשונה. ואין בזה טעם או ריח: אבל ענין המדרש הזה מצאו אותו באגדה, שנסעו מהר סיני בשמחה כתינוק הבורח מבית הספר, אמרו שמא ירבה ויתן לנו מצות, וזהו ויסעו מהר ה', שהיה מחשבתם להסיע עצמן משם מפני שהוא הר ה', וזהו פורענות ראשונה. והפסיק, שלא יהיו שלש פורעניות סמוכות זו לזו ונמצאו מוחזקים בפורענות. וקרא החטא "פורענות" אע"פ שלא אירע להם ממנו פורענות. ושמה אלמלא חטאם זה היה מכניסם לארץ מיד:

15

"I remember a similar experience during the illness of my wife. She was sick for four years. I am a realist, and it is very hard to fool me; but, somehow, I was convinced that she would manage to get out of it, and I lived with hope and tremendous unlimited faith. However, the last Yom Kippur before she died, I was holding a *sefer Torah* for *Kol Nidrei*. When the *hazzan* finished *Kol Nidrei* and said the blessing *Shehecheyanu*, I turned over the *sefer Torah* to a student of mine and told him to put it back in the *aron kodesh*. He placed it back, but apparently he did not place it well. The *sefer Torah* slipped and fell inside the *aron kodesh*. At that moment, I was filled with a dreadful sense that nothing would help my wife's situation. And so it was."

ב) ג' ע' ס' א' 15:31

[75. *The Decree of Forty Years Wandering*]

²⁶ God spoke to Moses and Aaron, saying, ²⁷ "How long shall this evil group exist, complaining against Me? I have heard how the Israelites are complaining about Me. ²⁸ Tell them as follows:

"As I am Life, it is God's solemn declaration that I will make your accusations against Me come true. ²⁹ Because you complained about Me, your corpses will fall in this desert. [This will happen to] your complete

ג) י"ח ט"ו

3) 11 מֵאֵד וּבְעֵינַי מֹשֶׁה רָע: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵמָּה
 הִרְעִיתָ לְעַבְדְּךָ וּלְמָה לְאַמְצָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְשׁוֹם אֶת־
 12 מִשָּׂא כָּל־הָעַם הַזֶּה עָלַי: הֲאֵנֹכִי הָרִיתִי אֶת כָּל־הָעַם
 הַזֶּה אִם־אֲנֹכִי יִלְדֵתִיהֶם כִּי־תֹאמַר אֵלַי שְׂאֵדוּ בְּחִיקְךָ
 כַּאֲשֶׁר יֵשֵׂא הָאִמָּן אֶת־הַיֶּלֶד עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
 13 לְאֲבוֹתָיו: מֵאֵין לִי בָשָׂר לָתֵת לְכָל־הָעַם הַזֶּה כִּי־יִבְּנוּ
 14 עָלַי לֵאמֹר תִּגְדַּלְנוּ בָשָׂר וְנֹאכְלָהּ: לֹא־אוּכַל אֲנֹכִי
 15 לְבַדִּי לְשָׂאת אֶת־כָּל־הָעַם הַזֶּה כִּי כִבֵּד מִמֶּנִּי: וְאִם־
 כָּכָה אֶת־עֲשֵׂה לִי הֲרַגְנִי נָא הָרַג אִם־מְצִאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ
 וְאֶל־אַרְאֶה בְּרַעְתִּי: פ

3A)

¹¹ "Why are You treating me* so badly?" said Moses to God. "Don't you like me any more? Why do You place such a burden upon me? ¹² Was I [the woman] who was pregnant with this nation [in my belly]? Did I give birth to them? But You told me that I must* carry them in my bosom, as a nurse carries an infant [until we come]* to the land that You swore to their ancestors.

4 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ
 אֵלָיו בְּהֶעֱלִיתָ אֶת־הַגִּזְרֹת אֵל־מִוֶּלֶד פְּנֵי הַמְּנוּרָה יֵאִירוּ שְׁבַעַת

5)

הגמרא בשבת (קד ע"א) מספרת על ילדים שיצאו מבית המדרש, ודרשו על צורות האותיות שלמדו:

נר"ן כפופה נר"ן פשוטה - נאמן כפוף נאמן פשוט.

האות נר"ן נראתה לילדים ככפופה, ואילו נר"ן סופית נראתה ארוכה וזקופה. בעקבות זאת הם דרשו: "נאמן כפוף, נאמן פשוט". לפי פירוש רש"י על אתר, הם התכוונו לרמוז שאדם שהתנהג בכפיפות ובענווה, סופו שיהיה פשוט וזקוף לעולם הבא.